Ἐκεῖνο πού ἔπαθαν οἱ φοιτηταί τούς ἔκανε νά βυθισθοῦν σε τρόμο καί κατάπληξη, ἀδιάφορο ἄν ἦταν ψεύτικο ἤ ἀληθινό. Κανείς δὲν ἤθελε νά συνεχισθῆ ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὸ ὑπερπέραν. Ὅλοι ἦσαν κουρασμένοι, ἐκνευρισμένοι, ἀπὸ αὐτά πού εἶδαν καί ἄκουσαν. Καί τράβηξαν ἀπ' τὴν ἠλεκτρική λάμπα τὸ μαῦρο πανί, μὲ τὸ ὁποῖο τὴν εἶχαν σκεπάσει... Οἱ φοιτηταί κυττάχτηκαν τότε μεταξύ τους. Ἦσαν ὅλοι κατακίτρινοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Βέλιο. Ὅσο γιά τὸν Λεγκέν, εἶχε μεταβληθῆ σὲ πτῶμα.

—Σ' ἕνα μῆνα !... Σ' ἕνα μῆνα !... ψιθύριζε κάθε τόσο.

Σὲ λίγο ἡ φιλική ἐκείνη συγκέντρωσι διαλύθηκε. Ὅλοι οἱ φοιτηταί βιαζόντουσαν νά βρεθοῦν ἔξω, ν' ἀναπνεύσουν καθαρό ἀέρα, ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη, πού εἶχε καθήσει στά στήθη τους... Ἕνα ἐρώτημα τούς ἀπασχολοῦσε ὅλους : Τὸ τραπέζι ἀνασηκώθηκε μόνο του ἤ μήπως ἕνας ἀπὸ αὐτούς ζήτησε νά κάνη κανένα ἀστεῖο, γιά νά τρομοκρατήση τὸν Λεγκέν ; Κανείς ὅμως δὲν τολμοῦσε νά διατυπώση αὐτὴ τὴν ἀπορία του. Ὅλοι προσπαθοῦσαν νά ξεχάσουν τὴ θλιβερή αὐτή ἱστορία...

* * *

Γιά τὸν Ζάκ Λεγκὲν ὁ μῆνας πού πέρασε ἦταν ἕνας βραδύς θάνατος, μιά ἀγωνία, πού ἰσοδυναμοῦσε μὲ χίλιους θανάτους. Ἡ μητέρα του, μιά χρηά γυναῖκα θρησκόληπτη, μιά νευροπαθής, ἀντὶ νά προσπαθήση νά δώση θάρρος στὸ παιδί της, ὅταν ὁ Ζάκ τῆς ἀνεκοίνωσε τὴν «προειδοποίησι» τοῦ πνεύματος τοῦ πατέρα του, χειροτέρευε ἀτενεντίας τὴν κατάστασί του, λεγοντάς του ὅτι ἔπρεπε νά ὑποταχθῆ στὸ πεπρωμένο του καί νά ἀρχίση νά φροντίζη γιά τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς του ! Στίς δύσκολες αὐτές στιγμές πού περνοῦσε ὁ Λεγκέν, δὲν βρέθηκε κανείς ἄνθρωπος νά τοῦ τονώση τὸ θάρρος, νά τὸν πείση ὅτι δὲν ἔπρεπε νά δώση ὑπερβολική σημασία στά μηνύματα πού τοῦ ἔστειλε ἕνα τραπεζάκι.... Ὁ Ζάκ μάλιστα ἔφτασε στὸ σημεῖο ν' ἀγοράση κι' ἕνα περίστροφο, κάνοντας τὴ σκέψη ὅτι ἴσως νά εὕρισκε τὸν θάνατο ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπον, ἐναντίον τοῦ ὁποίου θά μποροῦσε ν' ἀμυνθῆ...

Στὴ Σορβώνη, ἡ ἀγωνία πού ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο τοῦ Λεγκὲν ἔκανε ἐντύπωσι σ' ὅλους τούς συμφοιτητάς του, πού ἐξακολουθοῦσε νά τούς βασανίζη τὸ ἐρώτημα ἄν ὁ Ζάκ θά πέθαινε πάνω στὸ μῆνα ἤ μήπως ἡ προφητεία τοῦ τραπεζιοῦ ἦταν ἕνα κακὸ ἀστεῖο.

Λίγες μέρες πρίν ἀπὸ τὴ μοιραία μέρα, ὁ Βέλιο φανέρωσε στούς φίλους του ὅλη τὴν ἀλήθεια. Τούς ἀποκάλυψε δηλαδή ὅτι ἐκεῖνος ἀνασηκώνε μὲ τρόπο τὸ τραπεζάκι καί τὸ ἔκανε νά χτυπᾶ τὸ πόδι του στὸ πάτωμα, τὴ βραδειά τῆς πνευματιστικῆς συγκεντρώσεως, γιά νά....διασκεδάση μὲ τὴν τρομάρα τοῦ Λεγκέν. Ἐννοεῖται πώς ὅλοι οἱ φίλοι του ἔγιναν ἔξω φρενῶν ὅταν πληροφορήθηκαν τὴν ἀλήθεια, σὲ βαθμὸ ν' ἀναγκασθῆ ὁ Βέλιο ν' ἀναλάβη ὁ ἴδιος νά διορθώση τὰ πράγματα...

—Θά κάνω κι' ἕνα ἄλλο ἀστεῖο στὸν Ζάκ ! εἶπε ὁ Βέλιο. Καί ὕστερα, ὅταν τοῦ φανερώσω τὴν ἀλήθεια, θά μπορέσω νά τὸν πείσω εὐκολότερα ὅτι καί ἡ ἱστορία τοῦ τραπεζιοῦ ἦταν ἕνας ἀστεϊσμός... Καί εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ Λεγκὲν θά γελάση πρῶτος μὲ τὸ παιχνίδι πού τοῦ σκάρωσα... Ἀφῆστε μένα νά κανονίσω τὴ μικρή αὐτή κωμωδία...

* * *

Ἕνα μῆνα ἀκριβῶς ὕστερ' ἀπ' τὴν πένθιμη προφητεία τοῦ «Πνεύματος», οἱ φίλοι τοῦ Λεγκὲν παρέσυραν καί πάλι τὸν Ζάκ σύμφωνα μὲ τίς ὑποδείξεις τοῦ Βέλιο — στὸ δωμάτιο τοῦ Ντερσάκ, γιά να κάνουν καί μιά ἄλλη πνευματιστική συνεδρίασι. Ὁ Λεγκέν, ἄνθρωπος χωρίς θέλησι πειά, τούς ἀκολούθησε χωρίς νά τούς φέρη τὴν παραμικρὴ ἀντίστασι... Ἦταν τόσο παραζαλισμένος, ὥστε ὅταν βρέθηκε στὸ δωμάτιο καί κάθησαν γύρω ἀπὸ τὸ τραπεζάκι, δὲν πρόσεξε ὅτι ἔλειπε ὁ Βέλιο ἀπὸ τὴν τακτική παρέα...

Ἐσβύσαν τά φῶτα, ἀκούμπησαν τά χέρια τους στὸ τραπεζάκι καί ἄρχισαν νά φωτᾶνε :

—Πνεῦμα, ἐσὺ εἶσαι ;

Μὰ τὴν περιέργεια ὅλων τῶν συγκεντρωμένων — ἐκτός, φυσικά, ἀπὸ τὸν Λεγκέν, ὁ ὁποῖος δὲν ἤξερε τί τοῦ προετοίμαζαν — τὴν συγκρατοῦσε ἡ ἀπορία τί θά ἑτοίμαζε ὁ Βέλιο...

Ξαφνικά μισάνοιξε ἡ πόρτα... Ὅλοι γύρισαν τὸ κεφάλι τους πρὸς τὰ ἐκεῖ.... Ἡ πόρτα ἄνοιξε ὅλη σιγα-σιγα καί στὸ κατώφλι φάνηκε μιά λευκή σκιά... ἕνα φάντασμα, τυλιγμένο μέσα σ' ἕνα σάβανο...

Ἕνα σπαραχτικό οὐρλιασμα φόβου βγῆκε ἀπὸ τά στήθη τοῦ Λεγκέν. Καί ὁ φοιτητής, καθώς ἦταν τρομοκρατημένος καί ἐκνευρισμένος ἀπὸ τὴν ἀγωνία τοῦ θανάτου, τράβηξε ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ περίστροφο, πού τὸ εἶχε πάντα μαζύ του τίς τελευταίες ἡμέρες, χωρίς νά σκεφτῆ τί κάνει, πυροβόλησε δυό φορές ἐναντίον τοῦ φαντάσματος...

Ὁ βρυκόλακας σωριάστηκε ἀμέσως στὸ πάτωμα, βγάζοντας ἕνα βραχνὸ ξεφωνητὸ πόνου....

Ὁ Ντερσάκ τράβηξε τὸ μαῦρο πανί, πού σκέπαζε τὴν ἠλεκτρική λάμπα. Μὰ τὸ φῶς του χύθηκε στὸ διάδρομο δὲν διέλυσε τὸ φάντασμα, πού ἐξακολουθοῦσε νά μένη ἀκίνητο στὸ πάτωμα ! Μιά τρομερή ὑποψία πέρασε τότε ἀπὸ τὸ νοῦ τῶν φοιτητῶν... Μιά ὑποψία τόσο τρομερή, ὥστε τούς καθήλωσε στὴ θέσι τους καί τούς ἔκανε νά μή μποροῦν νά προχωρήσουν...

Ὁ Ρουκαιρόλ ἐξαναβρῆκε πρῶτος τὴν ψυχραιμία του.

Ὥρμησε στὸ φάντασμα καί τράβηξε τὸ σάβανο, πού τὸ σκέπαζε.

Καί τότε, μπροστά στά ὀρθάνοιχτα μάτια τῶν φοιτητῶν, παρουσιάστηκε τὸ αἱματωμένο πτῶμα τοῦ Βέλιο, μὲ τὸ στῆθος τρυπημένο ἀπὸ δυὸ σφαῖρες.

Ἡ δεύτερη φάρσα, πού θέλησε νά παίξη ὁ Βέλιο, κατέληξε σ' ἕνα δρᾶμα !

Ὅσο γιά τὸν Λεγκέν, κύτταξε τὸ πτῶμα τοῦ φίλου του ξεκαρδισμένος στα γέλια.

Ὁ νευροπαθής νέος εἶχε τρελλαθῆ, ὕστερ' ἀπὸ τούς ἀλλεπάλληλους ψυχικούς κλονισμούς, πού δοκίμασε !...

LOUIS SAUREL

—Σ' ἕνα μῆνα ! Σ' ἕνα μῆνα !... ψιθύριζε κάθε τόσο....

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὸ φέρετρο τῆς πλέον μακροχρονίου βασιλείας ἀνήκει στὸν Γοριόν, τὸν βασιλέα τῆς Δανίας. Ὁ Γοριόν ἐβασίλευσε ἀπὸ τὸ 855 ὡς τὸ 935, δηλαδή 80 ὁλόκληρα χρόνια.

Ὕστερα ἀπ' αὐτὸν ἔρχεται ὁ Λουδοβίκος 14ος, πού βασίλευσε ἐπὶ 72 χρόνια.

Ἔπειτα ὁ Ἀρόλδος Α', βασιλεύς τῆς Νορβηγίας, πού βασίλευσε 71 χρόνια.

Ὁ Ταῖμ Α', βασιλεύς τῆς Ἀραγονίας, καί ὁ Καρλομάγνος ἐβασίλευσαν ἐπὶ 63 χρόνια.

Ὁ Χριστιανός Δ', βασιλεύς τῆς Δανίας, οἱ Κιανγκ-Χί καί ὁ Κιεν-Χούγκ, αὐτοκράτορες τῆς Κίνας, ἐβασίλευσαν ἐπίσης 60 χρόνια ὁ καθένας.

Ὁ Δόν Πέτρος χρημάτισε αὐτοκράτωρ τῆς Βραζιλίας 58 χρόνια.

Ὁ Ἐρρίκος Γ' καί ὁ Ἐδουάρδος Γ', βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας, βασιλεύσανε 50 χρόνια ὁ καθένας τους.

Αὐτοί εἶνε ὅλοι - ὅλοι οἱ βασιλεῖς, πού ἐβασίλευσαν περισσότερο ἀπὸ μισόν αἰῶνα.

* * *

Ἐκεῖνοι πού νομίζουν ὅτι ἡ γάτα δὲν μπορεί να προσφέρη καμμία ἄλλη ὑπηρεσία στούς κυρίους της, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νά κυνηγᾶ τούς ποντικούς τοῦ σπιτιοῦ, ἄς ἀκούσουν τὸ ἑξῆς περίεργον συμβάν :

Στίς Ἰνδίες ἔμενε μιά κυρία Εὐρωπαία, ἡ ὁποία, ἐπειδή ἦταν πολὺ ἄρρωστη, δὲν σηκώθηκε οὔτε μιά μέρα ἀπὸ τὸ κρεββάτι της. Ἡ μόνη συντροφιά της ἦταν μιά γάτα Ἀγκύρας, μεγαλόσωμη καί μὲ μεγάλα ὡραῖα μάτια.

Ἄξαφνα μιά μέρα τα βλέμματα τῆς ἀρρώστης κυρίας στυλώθηκαν μὲ τρόμο ἀπάνω σὲ μιά τεραστία κόμπρα, ἡ ὁποία εἶχε μπῆ ἀπ' τὸν κῆπο καί ἦταν ἕτοιμη νά ὁρμήση ἐναντίον της. Ἡ κυρία ἀπ' τὸ φόβο της τἄχασε καί περίμενε ἀκίνητη τὸ φρικτὸ τέλος της. Ἡ γάτα ὅμως δὲν εἶχε τὴν ἴδια γνώμη μὲ τὴν κυρία της, ὅτι δηλαδή ἡ κόμπρα εἶνε ἀκαταμάχητη, καί μόλις ἀντελήφθη τὸ ἀπαίσιο ἑρπετό, πῆδησε ἀπάνω στὸ τζάκι κι' ἀπὸ κεῖ ὥρμησε ἐναντίον τοῦ ἑρπετοῦ καί τοῦ ἔμπηξε τά νύχια της στὸ κεφάλι του. Ἡ κόμπρα τροσπάθησε νά ξεφύγη, τινάχτηκε μὲ μανία, μὰ δὲν κατάφερε νά ἐλευθερωθῆ.

Καί σὲ λίγο ἡ ἔξυπνη καί ἀφοσιωμένη γάτα τὴν ἔπνιξε, σώζοντας ἔτσι τὴν κυρία της ἀπὸ φρικώδη θάνατο.

Ὁ Λεγκὲν τράβηξε τὸ περίστροφό του καί πυροβόλησε...